

Б Ю Л Е Т Е Н Ь

— Т. П. ОУН у В. Б. —

Ч. 1 /116/

К В І Т Е Н Ь 1985

Рік XXI

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ДОРОГІ ПОДРУГИ І ДРУЗІ!

Знову святкуємо радісне свято - Христове Воскресіння. Святкуємо це свято далеко від нашої батьківщини-України та зустрічаючись нашими думками з воскреслим Христом, ми водночас линемо всім нашим духовним світом туди, далеко... ген поза залізну заслону, де в межах останньої невільничої російської імперії розкинулася наша прекрасна земля - наша Україна. Ї нашими думками ми зустрічаємо й духовно вітаємо в цей радісний празник Христового Воскресіння наш нескорений народ. Вітаємо нашим традиційним " Христос Воскрес!" наших братів і сестер на рідній землі: українського селянина, що неволиться в новітній панцизній неволі - колгоспах; українського робітника, що своєю майже невільничою працею збагачує не народне господарство України, а червону московську імперію; українського інтелектуаліста, що його наукові сили окупант поставив собі на службу; вояка-українця, що його північній окупант гонить поневолювати Афганістан, і гинути за імперські інтереси Москви.

Вітаємо з празником Христового Воскресіння всіх нескоримих патріотів-борців за права й волю нашого народу, що караються в московсько-большевицьких в'язницях, концтаборах, психлікарнях, коротають на далекій чужині-засланні своє життя. Вітаємо мученика-героя Юрія Шухевича, що мучиться, але не кається, і не відрикається свого славного Батька та великої істини - національної Правди України.

Усіх їх сердечно вітаємо в радісне свято Христового Воскресіння. Вітаємо їх хоч тільки дугово, нашими думками, нашими серцями, бо ж фізично цього не можемо зробити. Вітаємо теж сердечно незламних борців-патріотів - членів ОУН і УПА на рідній землі, що залишилися вірні великій ідеї - визволення України й вірні тій ідеї та своїй присязі продовжують далі їхню працю і боротьбу, з глибокою вірою, що все-таки колись закінчиться хресний шлях України, її Голгофа й й вона воскресне до нового, вільного державного життя, що творитиметься на звільненій від ворога українській прадідній землі.

З такою ж глибокою вірою у державне воскресіння нашої батьківщини-України зустрічаємо й ми празник Христового Воскресіння, бо ж знаємо, що після трагічних днів Страсного Тижня, після Голгофи, Христос Воскрес, перемігши смерть, а своїм світлим воскресінням поклав основу християнства, потвердив візію вічного духовного життя, кажучи: " Я є воскресіння і життя. Хто вірує в Мене, хоч умре, житиме". /Іоан 11, 25, 26/.

Ці слова Христа хай зміцнюють нашу віру, наші сили, нашу насагу в дальшій праці для визволення України. Бо ж ідея не змирає. Вона живе і перемагає, коли вона справедлива, коли вона основана на Божій Правді, коли вона несе на своїх прапорах кличі пошанівку й гідности людини – як Божого творива. З такими ж кличами веде наша Організація – ОУН, ведемо ми боротьбу з ворогом. У цій боротьбі переможе наша нація, бо з нею воскреслий Христос.

ХРИСТОС ВОСКРЕС – ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА!

Великдень, 1985 року

Тереновий Провід ОУН у ВБ.

- = = = -

ВЕЛИКДЕНЬ В УКРАЇНІ

/Великоднє привітання з України/

"Христос Воскрес!" – лунає дзвін.

Воскресла вся природа,

І світ увесь – воскресний спів

І радість і розрада.

Лунав колись воскресний дзвін

На нашій Україні!

Тепер замовк, не дзвонить він,

А край увесь в руїні...

Не грають дзвони у церквах,

Лиш в тюрмах бряжчить сталь,

А Київ наш, в чужих руках,

Мовчки глядить в похмуру даль.

Народ заносить молитви

До Бога, до небес,

Щоб Україні волю принести,

Щоб промінь віри знов воскрес.

Ми віримо з давніх часів й до нині –

Христос прийшов, щоб нас з гріхів спасти,

Благаємо Тя, Христе, у тяжкій годині:

"Нехай воскресне наша Україна,

Розп'ята на хресті, як Ти!"

Україна, 1985 р.

- = x = -

КЕРІВНА РОЛЯ ОУН

У кожному здоровому суспільстві зустрічаються різні суспільні і політичні течії і напрямки, які змагаються між собою за вплив у суспільстві, щоб здобувши в ньому більшість прихильників унапрямувати його згідно зі своїми ідейними засадами і політичними принципами.

ОУН здобула собі авангардну позицію в українському народі не лише на підставі її світоглядних заłoженнь, ідейно-політичних і програмових засад, які відповідають прагненню широких кругів народу, але теж, а може й передусім, через її активну діяльність і боротьбу за здійснення проповідуваних ідеалів і досягнення поставлених перед собою цілей.

Передумовою успішності в реалізації намічених плянів і досягнення остаточної мети є наявність організованої сили, яку творять одностайні, визнаючи означені ідеї. Навіть найкращі ідеї залишаються лише в теорії, коли нема їхніх носіїв і реалізаторів. Ідея живе лиш тоді, - каже поет, - як прагне людина за неї померти, коли її кров'ю освячують.

Ідеї, голошені ОУН, вже є освячені кров'ю тисячів найкращих дочок і синів українського народу, які під знам'ям ОУН боролися у найважчих обставинах за їх здійснення, за волю і державну незалежність свого народу, за право бути повноправним господарем на своїй землі.

У збройній боротьбі на два фронти, проти двох найбільших європейських потуг, що зустрілись на наших землях під час Другої світової війни за володіння над ними, український народ під проводом ОУН доказав світові вже тоді і на майбутнє, що він є сувереном на своїй землі навіть у найважчих часах. Без організованої сили, якою була тоді ОУН, свідомої своїх цілей і завдань, з тисячами відданих своїх членів, заледви чи було б можливо організувати цілеспрямовану збройну боротьбу народу під час війни і після неї. А з її ініціативи і під її проводом, український народ піднявся на вершини духовного і національного відродження, став на шлях збройної боротьби за свої права, а своїми героїчними подвигами створив одну з найсвітліших епох у своїй історії, що стала тривкою базою, з якої слідує покоління українських борців продовжують боротьбу аж до сьогодні.

Подібно як під час війни, так і після неї, в обставинах ворожої окупації і терору, єдина ОУН мала відвагу і силу активно діяти на рідних землях і разом з народом переносити всі труднощі і терпіння, через що вона була і далі є визнана народом як його провідна й унапрямуюча політична сила. Це кладе велику і важку відповідальність на ОУН, бо обставини для ведення боротьби не змінилися на краще, а протилежно - натиск ворога на всі ділянки життя народу чимраз більше посилюється. Особливо сильний наступ іде сьогодні на ОУН, бо ворог свідомий, що доки в народі національні ідеї є живі і доки існує організована, свідомо своїх завдань політична сила, якою є ОУН, доти не можна повністю підкорити собі українського народу і запрягти його до свого імперського воза.

Тому так дуже важливим під цю пору є не лише зберегти ОУН як керівну політичну силу українського народу, але й її далі розбудовувати і скріплювати на всіх теренах її дії.

КАДРИ ОУН - ПЕРЕДУМОВА УСПІХУ В ЗМАГАННЯХ

Перебуваючи між активом нашої Організації під час різних громадських та інших зборів, ми зустрічаємося з різними думками та поглядами на це, чому в одному або другому часі, місці чи справі наші осяги та осяги ідейно й політично близьких до нас установ та організацій не є такі, якими вони повинні б бути в обличчі цих ідей та тієї програми і стратегії визвольної боротьби, що їх наша Організація і збори доводять неї світовий український Визвольний Фронт проголошують.

У відповідях на це питання порушується та піднімається багато справ. Але одно питання, одна дуже засаднича справа часто не порушується, не піднімається.

Тією дуже засадничою справою є питання людської частини в кожній установі та організації, а в нашій Організації зокрема, якій хочемо присвятити сьогодні трохи уваги.

В 1979 році наша Організація широко й успішно відзначила 50-ліття свого існування, праці та боротьби, боротьби важкої, зтяжної, яку вона вела проти довоєнних і повоєнних окупантів України і яку вона провадить в Україні, в сателітних країнах і на міжнародньому політичному фронті сьогодні. В цьому своєму першому 50-літтю нашій ОУН треба було протиставитись політично й збройно до зубів озброєній гітлерівській Німеччині, яка до 1941 року покорила дослівно всю Західню Європу й Балкани. Під час тієї війни, а зокрема від 1945 року наша ОУН виступила відкрито і широко проти большевицької Москви, охопивши своєю програмою визволення всі відтинки життя української нації. Не помилимося, коли скажемо, що всесвітня історія не знає багато народніх підпільних рухів, які були спроможні пориватися до боротьби проти потуг подібних до гітлерівської Німеччини та большевицької Росії, і в тій боротьбі осягати успіхи, хоч остаточна мета змагань іще не осягнена.

Весь дотеперішній успіх політики й боротьби ОУН треба, без найменшого сумніву, завдячувати таким елементам: непокірливістю українського народу, який вже понад три століття бореться за своє визволення і державність, видаючи послідовно зі свого єства людей відданих національній справі; глибоким світоглядом і ідейним основам життя і змагання, спертим на свідомості світлого минулого і стихійному та свідомому прямуванню до того в майбутньому; і вкінці на когортах відданих і безстрашних людей - провідників і бойовиків, які навіть у найважчих часах думкою і чинами відстоюють стремління нації до волі та державності.

Коли ж мова про нашу Організацію, то в ній світоглядово-ідейні елементи, програма національного визволення, стратегія боротьби і конкретна праця так сильно відчутні і пов'язані з аспіраціями народу, що навіть у цих місцях, де ОУН глибоко законспірована, вони завжди на верху, завжди видні, хоч не кожночасно, так би мовити, пропаговані. Для прикладу, боротьба в Україні в 60-их, 70-их і 80-их роках, яка розгортається по двох лініях - по лінії закритого і по лінії відкритого руху спротиву, має по суті цю саму визвольну програму, те саме ідейне і навіть концепційне спрямування.

В боротьбі ОУН на Рідних Землях постійно проходить зміна поколінь, якої навіть не відчувається і незапримічується. Кадрові питання розв'язуються в нашій Батьківщині природньо, так, як це диктує життя та його вимоги. Переглядаючи довгі листи переслідуваних і арештованих, ми бачимо, як покоління там себе доповняють і з якою відданістю несуть вони на своїх раменах тягар визвольної боротьби.

Але чи в усіх цих місцях, де діють кадри нашої Організації, є такий самий стан? Відповідь на це питання не зовсім проста. З поміж яких вісім тисяч дорослих членів молодших поколінь в Британії менше ніж половина пов'язані з українським організованим життям, чи з громадою. З того числа ще менша частина пов'язана з нашим рухом, помимо старань їхніх батьків, громади та виховних організацій. А в тій відсотково невеликій кількості рівень ідейности, жертвовности й працьовитости також не без необхідних та зовсім об'єктивних побажань.

Отже, в обличчі існуючої дійсности між нами на чужині кадрове питання дуже важливе і, як переконає дійсність, дуже трудне. А час біжить. Ряди активу зі старшого покоління природньо зменшуються, а це зменшення відбивається на ширині та якості організованого життя у загальному, а рівночасно і в нашій Організації.

Вивчаючи цю обставину, хочемо відмітити для звернення уваги декілька явищ та фактів у ній. Не зважаючи на вплив чужого світу на молоду українську людину, яка від шкільної лавки аж до завершення освіти перебуває переважно в чужому середовищі, це чуже середовище дезорієнтувало та відтягнуло від українства радше малий відсоток людей; також радше невеликий відсоток молодих людей попав безповоротно під вплив шкідливих з нашої національної точки бачення чужих ідей та політичних течій; з рядів тих, що в це попали, деякі повертаються в круг українських світоглядово-політичних відчужень, а навіть в організовану громадськість; найважчим до знеутралізування у наших виховних заходах остається те, що можна назвати як звичайну нехоть чи навіть лінивість до всього того, що може запевнити молодшій українській людині активне та підприємчeve місце в нашій громаді, а ще більше - ідейну й політичну вмотивованість і заправу в рядах нашої Організації.

Виходячи із перегляду дотеперішніх наших успіхів на цьому полі, а зокрема невдач, на цей останній аспект муситься звертати особливу увагу в процесі вирощування надійних кадрів для громадської, нашої внутрішньої організаційної і політичної діяльности.

З приємністю необхідно відмітити цю широку та майже поголовну пильність і підприємчивість у молодших людей в процесі досягнення передумов під особисте та родинне життя, а рівночасно для професійних заінтересувань, досягнень і праці. В нашій громаді є певний кружок адвокатів, лікарів, підприємців та інших професіоналістів з молодшої генерації, індивідуальними досягненнями яких можна гордитися. Але як небагато цих здібних і працьовитих бажає пробиватися і пробивається в українському життю від своїх перших кроків у ньому до визначніших і працею в громаді заслужених позицій чи становищ.

В дотеперішній праці на полі національного виховання молодшого покоління і введення його в широкі лази українського організованого життя багато уваги присвячувалося освітньому й ідейно-національному та політичному вихованню. Значно менше уваги приділялося практичному організаційному вишколі в ділянках громадської і політичної діяльності. В наслідок цього молода людина, відчуваючи кровне й ідейне пов'язання з українською громадою і бажаючи співучасти в конкретній діяльності існуючих організацій, зустрічає майже від свого першого кроку на цьому полі важкі практичного характеру труднощі, які часто її розчаровують, а деколи відсувають навіть у тінь. З цих зовсім об'єктивних труднощів з успіхом виходять тільки вперті. Менше вперті цього практичного рубікону не переходять, або переходять це в дуже повільному темпі.

Розгортаючи далі нашу працю на кадровому відтинку нашої Організації, наша програма праці мусить охопити теоретичний і практичний аспекти. Коли в усіх питаннях теоретичного характеру працюють виховники, то практичними організаційними завданнями і справою в практичній діяльності займаються провідники клітин, від зведеного почавши. Цей самий принцип необхідно примінювати також в громадських організаціях. Юнацтво нашої Організації, кандидати в члени і самі ж члени з молодшої генерації потребують проходити стисле ознайомлення з усім організаційним правопорядком і з практичною діяльністю у званні, а відтак ступнево на різних шаблях і відтинках внутрішнього організаційного життя.

Це завдання можливе до досягнення при дуже тісній співпраці референтів юнацтва і вишкільників юнацтва та молодих членів з усім провідним активом при зберіганні необхідних засад конспірації тощо. Всі наші акції внутрішнього чи зовнішнього характеру необхідно організувати на місцях так, щоб весь актив співучащав у їх переведенню. Для ілюстрації того, що мається тут на увазі, наведемо тільки один приклад, а це підготовку грошевої збірки на Визвольний Фонд ОУН.

Підготовляючись до переведення тієї збірки в станиці, Станичний Провід потребує впершу чергу підготувати весь актив. Спеціальні сходять в тій справі членів, а окремо юнацтва необхідні. На цих сходинах весь актив повинен запізнатися із Зверненням Проводу ОУН, нашого Теренового Проводу, і з усім іншим інструктажем. Станичний Провід приходить на такі сходини з розпрацьованим пляном поділу терену дії на секції і приділенням на кожную секцію груп членів, до яких вже можна додавати також по двох-трьох з юнацької сітки. Кожна така група має свого зв'язника на час переведення акції. Такі групи організувати так, щоб вони склалися принаймні з трьох людей - одного-двох членів і принаймні одного члена юнацької сітки, або навпаки. З певністю вислід так підготованої і в такий спосіб переведеної акції буде напевно добрий під двома аспектами - успіху збірки і досвіду в підготовці та переведенню тієї акції в молодших членів і членів юнацької сітки.

В цьому числі "Бюлетеня" обмежуємося тільки до сказаного. В чергових числах цю тематику поширимо на інші практичні питання. Справа організаційної розбудови кадрів ОУН, їхнього ідейно-політичного вишколу і вишколу організаційного - це одно з найважливіших завдань сьогоднішніх днів.

ДО СТАНОВИЩА І ЗАВДАНЬ НА КРАЙОВОМУ ВІДТИНКУ

Події і процеси, які проходять на наших очах в московській імперії, цікавлять кожного українця, як теж і чужинців, але до ще більшого зацікавлення, вивчення тих процесів та роблення правильних висновків зобов'язує нас, членів ОУН, які стоять вже понад 50 років в авангарді боротьби проти того самого ворога - кровожадної Московщини-Росії. Ми вже звертали увагу раніше, що маємо до діла із впорядкованою і могутньою імперіяльною державою, під проводом ЦК Комуністичної Партії, з рядів якого вилонюється найвища верхівка - Політбюро, на чолі з його Генеральним Секретарем, який являється фактичним керівником імперії і якому підпорядковується все життя у т. зв. ССРСР. Згідно з програмою Комуністичної Партії Советського Союзу, а теж з Конституцією ССРСР, весь світ має колись бути опанований цією системою і до цього скеровані намагання провідної верхівки імперії, незалежно від персональної обсади на самих її вершинах. Цьому сприяє теж незрозуміла апатія західних суспільств і їхніх урядів, які в страху перед атомною війною йдуть на все дальші уступки в користь ССРСР.

Ми теж говорили раніше про наслідки, що їх принесло для нашого народу столітнє поневолення, про денационалізацію і культурний та політичний занепад ще за царату. Але помимо різних царських указів, що ними заборонялося українську мову і друковане українське слово, ворогові не вдалося знищити української духовости і способу життя. Українська нація зі свого нутра вилонювала все нові одиниці, які щораз краще і могутніше впливали на розвиток нашої мови, звичаїв, обрядів, церковного життя і, врешті, політичного руху, який допровадив до створення української держави у 19¹⁷⁻¹⁸ роках. Тоді це було можливе, бо основна маса нашого народу жила на селі, де панівною мовою була українська, де зберігалися українські звичаї і релігійні обряди, де творилася українська духовна культура. Село було твердиною українства. Крім того, не на всіх українських землях панував тоді московський окупант. Були землі Галичини, Буковини і Закарпаття, які були поза його засягом. І тут, на цих землях, українське життя було дещо вільніше. Тут друкувалися українські книжки, що їх можна було доставляти теж на українські землі під Росією, автори з центральних земель України могли друкувати свої твори і наукові праці, була можливість виміни поглядів і думок в усіх основних питаннях буття нації.

Сьогодні такої можливости немає. Всі землі України є під московською окупацією, яка змагає до всецілого знищення всього, що українське, до викорінення не тільки зовнішніх але й внутрішніх духовних ознак поневолених народів. Коли за царату українські діти ще вільно говорили своєю мовою, бабусі розказували їм українські казки, а дідусі говорили про славне козацтво, то сьогодні вже від немозлят матері мусять віддавати своїх дітей до державних ясел, до садочка, а відтак до школи, в яких панує російська мова, пісня, музика, брехлива комуністична пропаганда. Коли продовжити це на вищі навчальні заклади, на університети й різні інститути, де навчання ведеться тільки російською мовою, то можна собі уявити, що жде наш народ за кілька десятків років. Знову ж всі ті, хто відважується ставати в обороні української мови, культури, чи елементарних політичних прав, є піддані жорстоким переслідуванням, довголітнім ув'язненням чи засланням у сибірські

пустелі нібито за "антидержавну пропаганду і наклепи", бо ж ніде не сказано, що українська мова заборонена, що нею не можна говорити чи друкувати книжок. Нам часто подають, яка кількість назв книжок і преси виходять українською мовою, тільки замовчують про тиражі цих видань, які щораз маліють.

Маючи такий образ становища в Україні, насувається питання до наших молодших подруг і друзів, які тут, де є повна свобода плекати свою мову і культуру, можуть і повинні це робити найперше між собою, у своїх родинях, а далі - впливати на своє довкілля, на своїх товаришів і знайомих, щоб бодай на цих малих українських острівцях процвітала наша чиста, незасмічена русизмами мова, наша культура, а на її базі - українська політична думка. Та, на жаль, не завжди і не всюди так є, а часто панівною мовою в нас є теж чужа. Якраз у 25-ліття смерті Провідника Степана Бандери і 35-ліття смерті ген. Романа Шухевича, цих двох Велетнів Української Революції, які життя своє віддали за здійснення великої української ідеї, ми повинні ділом доказати в нашому щоденному житті, що ми є гідні їхні послідовники, що будемо зберігати всі святощі українського народу і будемо продовжувати активну боротьбу за права і волю нашої нації.

Після такого, здавалося б песимістичного огляду становища, треба теж показати деякі інші сторони медалі цього "весьми сильного" московського царства.

Після приходу до влади през. Регена, в Москві счинилася паніка і зразу посипались лайки на Америку, яка почала розуміти загрозу з боку Росії для решти вільного світу, а особливо Америки, і почала прс це голосніше говорити, видвигаючи, може вперше, ідею піддержки поневоленим народам. Відзначення у Вашингтоні 40-вих річниць Акту 30 червня 1941 року, УПА, АБН, зшанування жертв голоду в Україні, зустріч през. Регена з Головою Я. Стецьком, кинули Москву в люті і повторювання Реганових слів "Ваша боротьба є нашою боротьбою, Ви є сумлінням світу" - не сходять досі зі сторінок советської преси. Тим справам було присвячено чимало уваги на найвищих ф'орумах московської імперії так за Андропова як і за Черненка. Відносини між ССРСР і Америкою погіршилися. Внутрі імперії почали "затикати дірки" та робити протизаходи. Назовні посилено пропаганду проти Америки з допомогою всяких організацій "миру", а внутрі - заглушування радіопередач та пресога кампанія проти "буржуазного націоналізму". Слідують різні постанови: про заведення російської мови в передшкіллі і садочках, про зраду державних таємниць, про здержання посилок з-за кордону, про заборону зустрічей з чужинцями і т.д. Рівночасно з цим посилено кампанію проти релігії і проти віруючих всіх віросповідань. Зачинають фізично винищувати національно свідомих одиниць, щоб цим способом забезпечити собі запілля від небажаних елементів. Падуть численні жертви, а серед них нам відомі: Олекса Тихий, Олекса Нікітін, Валерій Марченко, Юрій Литвин - замучені в концлагерах; Філоник, Палига, Левицький, Якобчук, Бондар - розстріляні члени ОУН. Вдруге, а то й втретє судять і засуджують на довгі роки дальшого ув'язнення тих, які не заломилися по довгих роках концтаборів, а яким реченець ув'язнення закінчувався. З-за кордону стягають своїх людей таких як Світляна Сталін, Олег Битов й інших, з метою доказати своїм громадянам про ніби незносимі життєві умовини на Заході.

В такому становищі приходить ся жити, працювати і боротись

українським патріотам в Україні, які послідовно і пляново, хоч з великими особистими жертвами, підсилюють загальний процес незадоволення всіх народів імперії і поступенний розклад самої системи.

Без глибших студій, а лише переглядаючи советську пресу, можна помітити такі перешкоди у поході до т.зв. зрілого соціалізму /про комунізм ще й мови нема/: у сільському господарстві - низький рівень урожаїв збіжжя, що зумовлює великі закупки харчів за кордоном. У промисловості - постійне відставання з виконанням плянів, а ще гірше з якимось виробом предметів щоденного вжитку. У будівництві - хронічний брак помешкань, а й ті, що є, є нижче мінімального стандарту. У технології - далеко позаду розвинутих західних країн, а тому так часто треба купувати, або викрадати найновіші досягнення науки.

І так по всіх ділянках життя, всюди ці самі невдачі і партія вже нічого не може зарадити. Згори до низу йдуть накази, промови, поради, але це не покращує ситуації. Кабарництво набрало загрозливих форм і з ним йде "посилена" боротьба Комітету державного контролю.

Якщо додати, що советські газети і журнали ведуть постійну нагінку на наших провідних людей, голів церков, реагують на наші видання і статті, то це означає, що цей націоналізм не зникає, що ідеї націоналізму і релігії є живі в народі та є загрозою для імперії.

Для прикладу подамо лише назви газет і журналів в Україні, які в другій половині 1984 року на протязі трьох місяців помістили раз чи більше разів статті на теми українського націоналізму чи проти релігії:

"Радянська Україна" /щоденник/ - 13 липня, 14 серпня, 22 серпня, 24 серпня, 30 серпня, 27 вересня.

"Робітнича газета" /щоденник/ - 13 липня, 24 серпня, 28 серпня.

"Комуніст України" /місячник/ - ч.8, серпень /8 сторін/.

"Людина і світ" /місячник/ - ч. 9, вересень /12 сторін/.

У засяг тих писань входить все - діяльність церков і їхні провідники, заперечення побуту св. ап. Андрея на Київських горах, напади на наших провідників, наші ювілеї, історію визвольної боротьби, зустрічі Я. Стецька з през. Регеном й ін. В кожному разі, уважний читач в Україні зможе з тих статей довідатись дуже багато того, чого ані в школі, ні від знайомих не довідається. В той спосіб, може й несвідомо, ворог допомагає нам інформувати нарід про такі події, які ще більше його мобілізують до спротиву окупантові.

А тепер конкретно до наших завдань і обов'язків супроти України.

1. Наша увага повинна бути постійно спрямована на Україну та на події, які там відбуваються. Справа України не сміє бути для нас лише принагідним додатком до наших щоденних, часом дрібних справ. Український нарід і його боротьба є джерелом нашої сили тут на чужині.

2. Ми видаємо спеціальні матеріяли, призначені для висилки-передачі на Україну і нашим завданням є, щоб якнайбільше цих матеріялів продісталося туди, де їх найбільше потребують, передаючи з рук до рук. Це наша велика зброя у нашій боротьбі. Ми мусимо відограти ролю колишньої Галичини, з якої як за царату так і за большевії аж до 1939 року, проникали наші ідеї і наша правда в гушу українського народу.

3. В наш засяг діяльності мусять бути включені теж т. зв. сателітні країни, в яких живуть українці - Польща, Чехо-Словацьчина, Румунія, Югославія. До цих країн приїздить багато людей з України, а теж багато їде в Україну, отже є можливість теж в той спосіб посилити нашу дію на Україну. При цьому теж скористають з цієї літератури українці в названих країнах.

4. Ми досі не вповні використали туризм в обидві сторони. Більшу користь має ворог з туризму як ми. Через брак відповідної контролю поїздок в Україну, ми втратили багато людей по громадах, бо ті, що без підготовки їдуть в Україну, перестають бути активними в нашому житті, а часто стараються відтягати від праці інших. У висліді такого туризму, маємо у себе людей непевних, яким довіряти важко, і які зі страху за своїх рідних бояться сказати правду, і часто говорять неправду. Тому треба ще раз пригадати нам постанову Проводу, що жоден член ОУН не має права, без дозволу Проводу, їхати до СРСР як турист чи в інший спосіб. При відповідній контролі туризму в обидві сторони, ми мали б великі користи, бо мали б інформації з першої руки про різні події в Україні. Але над цим треба всім нам, кожному членові, відповідно працювати.

5. Для спеціальних завдань, пов'язаних з певним ризиком, потрібно теж спеціального характеру людей - відважних, солідних, розумних і певних. Таких людей треба нам завжди вилонювати з гущі нашого членства і їх відповідно вишколювати до потрібних завдань на різних етапах боротьби.

На закінчення хочемо пригадати про першу точку Декалогу. Вдумаймося в її зміст та значення, а рівночасно і цей обов'язок, який вона на нас накладає. Для прикладу наведемо слова Провідника Степана Бандори, які він сказав, коли його обрали Провідником ОУН на Великому Зборі. Після вислуду голосування, він встав і сказав: "Дякую за присуд смерті. Положене вами завдання і обов'язки на мене - з честю виконаю". Хай ці слова будуть для нас вічним дороговказом на шляху нашого життя і боротьби за Вільну Українську Державу. Будьмо вірними і гідними його послідовниками.

/Доповідь виголошена на
відправі Активу, листопад, 1984 р./

- = o X o = -

ЗМІНИ НА ІМПЕРСЬКОМУ ПРЕСТОЛІ

У прискішеному темпі, на протязі трьох останніх років, вимирають кремлівські вожді, а на їхнє місце приходять нові, цим разом, після смерті Черненко, з молодшого покоління. У зв'язку з цим на Заході надіються на зміни у зовнішній і внутрішній політиці Кремля, особливо нового ген-ска Горбачова. Та для такого оптимізму нема ніяких підстав. Горбачов і його Політбюро ведуть далі стару московську загарбницьку політику, а головним засобом її здійснювання є груба сила і терор, особливо внутрі імперії. Під час похорону Черненко, Горбачов заявив президентові Пакістану, що він вишле до Афганістану 500 тисяч свіжого війська, щоб остаточно "розв'язати" афганське питання. Отже, вже на самому початку свого панування Горбачов показав своє справжнє обличчя - обличчя жорстокого тирана-імперіяліста.

Цій темі присвятимо більше уваги у чергових числах нашого Бюлетеня.

- = = x = = -

ДО ОБСТАВИН НА ПОЛІ ПОМІСНОСТІ І ПАТРІАРХАТУ

Цьогорічні Великодні числа нашої преси стривожать і напевно засмутять мирян Помісної Української Католицької Церкви. Це саме повториться у пресових випусках після Великодня. Причина в тому, що як у Великодньому Посланні Ієрархії ПУКЦеркви так і в Посланні Глави тієї Церкви в сорокові роки арешту московсько-більшевицькими імперіялістами всієї Ієрархії Української Греко-Католицької Церкви на українських землях наслідник св. п. Патріярха Моси́фа підписаний у цих двох Посланнях не як Патріярх, але як Верховний Архидієпископ і Митрополит, що безпечно вносить глибокий і широкий дисонанс у змаганні тієї Церкви за свою прадідну помісність і гідність Патріярхату, що їх так безкомпромісово, всесторонньо і відважно видвигав, обстоював і будував їх Святість Патріярх Моси́ф.

Коли обидва ці Послання наспіли на наш терен, наші місцеві патріярхальні й громадські круги консультувалися з Крилосом і другими відданими справам Помісности й Патріярхату чинниками, і на їхню пораду рішилися Послання оприлюднити з таким підписом, як це є в оригіналах Послань, вважаючи, що самі Послання своєю мовою і духом, а зокрема своїм публічним звинуваченням большевицької Москви за її злочини супроти українських Церков, а в цьому за найближчий до нас злочин на тілі Помісної УКЦеркви, є важливі, необхідні і посередньо висловлені також і в сторону усіх тих церковних та світських кругів в Римі та взагалі на Заході, які тоді, пізніше і навіть сьогодні всеціло і всесторонньо ні не реагували на цей московський злочин, ані не витягнули з усіх таких злочинів відповідних висновків.

Інформуючи весь наш актив про цю справу, ми свідомі того, що ці Послання, або ще докладніше - ці підписи під названими Посланнями являються наочним відзеркаленням прямого тиску на Голову Церкви і її Ієрархію тих чинників Римської курії, які ще від 1964 року були проти нашої церковної самоупрадности і проти піднесення Церкви до гідности Патріярхату, що й заставило їх Святість Патріярха Моси́фа оснувати Патріярхат Києво-Галицький і Всєї Русі де-факто в 1975 році. Ми, очевидно, бачимо, що принаймні у цей переходовий час, в першому році по смерті їх Святости Патріярха Моси́фа в його намісника значно завагалася рішучість продовжати це важливе діло аж до всестороннього визнання Римською Церквою усіх прав і кров"ю та мучениками здобуте право на гідність Патріярхату.

Що в цьому переходовому часі може розраджувати нас, це те, що якраз у цьому часі в кругах Крилосу Львівської Архидієєзії, а може й ширше, розвиваються приготування на поновлення внеску до Папи Римського і його курії у справі визнання Українського Патріярхату, а рівночасно і знесення в канонічному законодавстві територіяльного принципу у владичих прерогативах Патріярхів Східних Католицьких Церков, положення яких подібне до теперішнього положення Помісної УКЦеркви.

Предбачуючи таку обставину, українські мирянські круги, а перед ними Владики, монахи і священники, які далі стоять непорушно на становищі існування Патріярхату, наставлені діяти далі у цьому питанні так, як вони діяли за життя бл. п.

Патріярха Мосифа, заступають погляд, що в цьому переходовому часі необхідно держати сильно і високо прапор Помісности, Патріярхату й Патріярха, що на практичній мові означає: моли-тися даліше за Патріярха під час церковних відправ; поминати Блаженнішого Мирослава Івана Патріярхом під час богослужб і в усіх публічних виступах, хоч як знається, на це немає пере-конаного погодження, але досі не було публічного заперечення; продовжати безперервно всі діла інаугуровані бл. п. Патріярхом Мосифом, а в цьому розгорнати примірно християнський спосіб індивідуального, родинного й громадського життя. Коли ж мова про українську громаду в Британії та місцеві церковні обста-вини, вірні Помісної УЦеркви не повинні піддатися навіть най-сильнішим натискам, але широким фронтом даліше домагатися не-обхідної зміни Апостольського екзарха.

Протипатріярхальні круги в Екзархаті, або таки прямо аге-нтурні чинники поширили недавно в Чейтенгамі та околицях лист-тівку такого змісту: "Вертайтеся до Церкви! Заборони вже НЕМА! Бо Митрополит Мосиф помер - Патріярхату не здобув! Теж СУБ - мало йому поміг!" Таких і подібних провокативних і зневажливих гідність справи і людини "закликів" напевно появиться більше. Все це треба мужно видержати, самотні права Церкви і суве-ренітет її проводу в рамках артикулів Берестейської Унії по-слідовго й безкомпромісово відстоювати, бо інакше українська Церква як самотня одиниця у Вселенській Церкві і як сумлі-ння та у певній мірі також і остя нації під час поневолення не будуть існувати.

В цьому радше важкому переходовому етапі в усіх підкрадах сумніву чи зневіри знаходити треба розраду та впевненість у Завіщанню Їх Святости Патріярха Мосифа і в душі цього Завіща-ння сповняти повинності перед Церквою і Народом!

На закінчення ще одна інформація. Згідно з інформаціями з Риму, на час українських Великодніх Свят і великоднього пері-оду з Риму приїде двох Отців Душпастирів - о. митрат Іван Му-зичка 70. С. Якимішин, ЧСВВ, які матимуть завдання душпастирю-вати для мирян Помісної Церкви. Це буде черговий вказівник, що в Римі принаймні здають собі справу з обставин на терені та не лишають мирян поза юрисдикцією Екзарха на призволяще.

На вересень 1985 року в Римі підготовляється велике й багате в програму, а може і в події, відзначення Світлої Пам'я-ті Їх Святости Патріярха Мосифа в першу річницю Його Смерти. Треба піддержати заходи в організуванні великої і репрезента-тивної групи мирян.

Справи й проблеми, про які тут мова, це одна із численіших ілюстрацій наслідків кількасотлітнього поневолення українського народу, в чому не треба затрачувати голови, але про що треба не забувати і на кожному кроці та різними заходами відроджу-вати, плекати й поширювати відчуття, мислення і діяння в змі-сті клича - Будь Собой!, себто - бути українцем-державником у світських національних і церковно-релігійних питаннях, на-віть коли проти цього був би весь, якто кажуть, світ.

Віримо й надіємося, що весь наш актив, запізнавшись з цим матеріалом, піде на зустріч суті Справи не тільки сам, але з усією українською громадою, яка з мужністю вистояла на пози-ціях Помісности й Патріярхату вже майже двадцять років.

СКВУ НА ВАЖКОМУ ЗАКРУТІ

Оснувавшись святочно на першому Конгресі в 1967 році, СКВУ як світового характеру громадська надбудова знайшовся після кількох років своєї діяльності під загрозою поглинення у двох або і більшій кількості важких противорічностей. Деяка кількість його заокеанських членів намагалися перевести цю громадську надбудову на рейки політичного партійництва плавюківсько-двійкарського напрямку. Рівночасно із цим ішли намагання переорієнтувати СКВУ з національно-державницьких безкомпромісових позицій на позиції т. зв. реалітетників. В послідовності цього сторонники цих перших переорієнтацій докладали старань відсунути від СКВУ всі чинники і вплив на програму його дії з рамени СУВФ, а самому СКВУ надати характер своєрідного непередрішенства в усьому тому, що перший і чергових два Конгреси СКВУ вважали за непорушні аксіоми в підході до всіх принципів питань в українській визвольній-державницькій політиці на різних ділянках самотнього життя української діаспори.

Важкі бої за примат визвольної безкомпромісовості і державництва відбулися зокрема під час другого СКВУ в Торонті та третього СКВУ в Нью Йорку. Хоч національно-ідейне обличчя СКВУ було тоді збережене завдяки принциповій поставі СУВФ, але загроза того, що ми назвали "важким закрутом", не зникла. Після третього СКВУ плавюківсько-двійкарська фракція пропенетрувала деякі братські союзи та їхні пресові органи, а відтак на протязі двох років перед четвертим СКВУ розгорнула нагальну пропагандивну акцію проти сливе всіх установ /УДП, ОУН, УПА, УГВР/ їхніх Провідників і символів, як і проти теперішнього Проводу ОУН і СУВФ, щоб шляхом знецінення державницьких актів і революційно-визвольної боротьби проти гітлерівських і московсько-большевицьких поневолювачів України підірвати ідейні, політичні і персональні позиції нашого руху в теперішньому часі, а вкінці відсунути наш рух від СКВУ, повністю опанувати цю установу та перетворити її у платформу своєї скрайної партійної та зміновіховської політики в діаспорі і як її відскокну для евентуального проникання в Україну. В обличчі того наш зудар з тією фракцією під час IV СКВУ був різкішим від попередніх. У висліді IV СКВУ відкинув та осудив усі намагання плавюківсько-двійкарської фракції знецінити напрям, зміст, чини, установи і людей в боротьбі за УССД в рр. 1941-1950 і пізніше, а рівночасно підтвердив дотогочасні самостійницько-державницькі позиції СКВУ. Прийняті під час IV СКВУ "Звернення" і "Резолюції" були видержані в дусі безкомпромісовості, ідеалізму, національної свідомості й державности. Був також обраний провід СКВУ. Плавюківсько-двійкарська фракція не мала тоді відваги цьому відкрито протиставитися.

Але зараз по цьому Конгресі, маючи вплив на президента СКВУ і деяку перевагу між номінованими членами Секретаріату й Президії Секретаріату, плавюківсько-двійкарська фракція повернула поновно до своїх раніших практик. Надуживаючи статутове положення у цьому, що всі рішення Секретаріат СКВУ вносить за узгідненням, вони заблокували оприлюднення "Звернення" і "Резолюцій" в органі СКВУ, щоб цим забезпечити собі ширші можливості у використуванні платформи СКВУ для своїх вузько партійних цілей. По тій лінії пішов із незнання суті справи, а може і з особистих переконань, також президент СКВУ, що пере-

шкодило усунути це заблюкування на пленарній нараді Секретаріату СКВУ в листопаді 1984 р. Постава президента СКВУ не тільки перенесла цьому, але також завдала образ СУВФ і його голові.

На це заблюкування важливих документів IV СКВУ і на поведінку президента СКВУ zareагували УЖКА, КОУГПУ, сам СУВФ і багато крайових центральних організацій і організацій крайових / з В.Б. zareагували: СУБ, ОБВУ, СУЖ, СУЦ/. Під час засідання Президії Секретаріату СКВУ в лютому 1985 року президент СКВУ ніби вибачився за образи і зараз після цього розписав "перепрошуючі" листи, але свої думки щодо "Звернення" і "Резолюції" та їхньої важливості не змінив. Всеж таки, під натиском матеріальних санкцій Президія постановила оприлюднити ці документи у "Віснику СКВУ" як "матеріали IV СКВУ" без нормальної обов'язковості їх придержуватися у праці, хоч наші учасники того засідання Президії подають і відстоюють інший зміст рішення, а саме, що ці документи мають бути оприлюднені як "Звернення" і "Резолюції" зобов'язуючі, за виїмком одного параграфу в "Зверненні" і одного розділу про церковні справи в "Резолюціях", де - як твердять противники - не було узгодження на Резолюційній Комісії та Конгресі. Зараз іде змагання за інтерпретацію цього рішення.

Преса, що підтримує плавюківсько-двійкарську фракцію розгорнула тепер акцію проти нашого руху, бо, мовляв, СУВФ намагається опанувати СКВУ, зневажає його президента тощо, щоб тією пропагандивною акцією відвернути увагу громадськості від такої своїх партикулярних і довше триваючих намагань.

Рахуючись із цим, що маючи перевагу в Президії Секретаріату СКВУ ця фракція таки перефорсує свою настанову по відношенні до напрямку та змісту праці СКВУ в тій каденції, СУВФ з приготованим перейти на цьому форумі в активну опозицію до тієї частини членів Президії та Секретаріату, які в існуючих обставинах прямо надуживають свої позиції в тому напрямі, яким уже від багатьох років іде плавюківсько-двійкарська фракція. Якщо до цього дійде, тоді СУБ і всі названі вище крайові організації займуть також опозиційне становище.

На ці теми писав обширніше "Шлях Перемоги", до якого відсилаємо наш актив, зокрема весь провідний актив сітки. Будучи обзнайомленим із суттю справи та її історією, проситься використовувати різні доступні нагоди, щоб про теперішню загрозу для СКВУ поінформувати громадянство та позискати його кваліфіковану підтримку в дальших змаганнях за національно-державницьку платформу дії СКВУ.

Дораджується активові взяти під увагу також і те, що надзвичайно нагальну акцію проти ОУН, її Голови й Проводу, як і проти установ СУВФ розгортає під цю пору також більшовицька Москва. Що ще більше: між певними акціями плавюківсько-двійкарської фракції і пропагандивною акцією Москви існує дуже наочна подібність. Є навіть приклади покликування авторів плавюківсько-двійкарських пасквілів на матеріали московського КГБ і публічні виступи агентів-провокаторів ще з повобних часів, яких досі Москва держала в дискретності. Журналик Асоціації Українців Америки, яку створили "двійкарі", інформуючи про "революції" польської комуністичної преси, навіть сугерує, щоб СКВУ зайнявся дослідженням праці нашої ОУН на крайовому полі.

.....

ВІДЗНАЧЕННЯ 35-ИХ РОКОВИН СМЕРТИ ГЕН. РОМАНА ШУХЕВИЧА

Українська громада у Великій Британії величаво й гідно вшанувала пам'ять сл. п. ген. Романа Шухевича - Тараса Чупринки, Голову Проводу ОУН на Українських Землях, Головного Командира УПА, Генерального Секретаря УГВР, у 35-ту річницю його героїської смерти в бою з московськими наїзниками 5 березня 1950 року. У вівторок 5 березня 1985 р., біля символічної могили на Тарасівці був відправлений екуменічний молебен за спокій душі Покійного, а від усіх організацій Визвольного Фронту і суспільно-громадських установ були складені на могилі вінки. У цій зворушливій імпрезі взяло участь ок. 200 представників українських громад з усіх кінців Великої Британії.

Цього ж самого вечора більшість наших організаційних клітин відбули святочні сходи членства, присвячені пам'яті ген. Романа Шухевича, на яких було відчитано Святочний Наказ Проводу ОУН і відповідний реферат про життєвий шлях Покійного.

В суботу, 30 березня ц.р., відбулася величава святочна академія в Манчестері, присвячена Генералові, в якій взяло участь ок. 2,500 українців і запрошених гостей-чужинців. Добре опрацьовані доповіді українською і англійською мовами, резолюції, деклямації, а передусім могутні виступи з'єднаних хорів надали святочній академії зворушливого і величнього характеру, що й залишило глибокий слід в людських почуваннях усіх присутніх.

Б міжчасі, в суботу 9 березня ц.р., в Лондоні відбулася успішна демонстрація перед московською амбасадю в обороні Юрія Шухевича, сина сл.п. ген. Шухевича, який ще й досі карається у московських концтаборах, та 80-літньої Оксани Мешко, як і інших українських політичних в'язнів. В демонстрації взяло участь ок. 350 осіб, особливо багато нашого жіноцтва, з усіх українських громад.

Дещо раніше, в суботу й неділю, 26-27 січня ц.р., кілька десятків сумівської молоді провели 24 годинну традиційну Крутянську голодівку біля російської амбасаді в Лондоні, гід час якої роздано багато ленточок в обороні українських політичних в'язнів та інформовано прохочих про українські проблеми.

Всі повищі акції і святочні сходи-імпрези пройшли успішно. Вони також доказали нашу спроможність діяти теж на ширшій скалі і на високому рівні, коли до цього взятися серйозно і пляново. Всім Подругам і Дружям, ініціаторам і виконавцям відбутих імпрез і акцій, належить щира подяка.

НОВІ ДОКУМЕНТИ З УКРАЇНИ

Як вже відомо з преси, в останніх місяцях з України на Захід продісталися важливі нові документи, цим разом з кругів катакомбної Української Католицької Церкви. Досі одержано вісім чисел "Хроніки католицької церкви на Україні" і одне число "Українського католицького Вістника". Всі ці видання вийшли в 1984 році, а їхніми видавцями є "Ініціативна Група Захисту Прав Віруючих та Церкви на Україні" /голова Василь Кобрин, недавно заарештований/ та "Центральний Комітет Українських Католиків" /голова Йосиф Тереля/. Ці докумен-

ти є дальшим свідоцтвом живучости української катакомбної церкви, яка повністю піддержує ідею Патріярхату і ще за життя Покійного Патріярха Йосифа визнала за ним патріярший титул. Це є велика моральна піддержка для нас у наших змаганнях на чужині за визнання Патріярхату УКЦ. Другим важливим характером цих документів є тісне пов'язання релігійних справ з національними і підкреслення провідної ролі і впливу українського націоналізму, а теж нашої Організації під цю пору.

Всі повищі документи будуть повністю опубліковані в чергових числах "Визвольного Шляху", а в англійському перекладі в "Юкренієн Рев"ю". Все наше членство, а особливо Молоді Кадри і Юнацтво, повинні глибоко простудіювати ці документи, щоб з першого джерела дізнатися і збагнути події, які відбуваються в Україні. Дещо пізніше всі ці документи вийдуть окремою книжкою.

=====

НОВІ ВИДАННЯ КРАЙОВИХ АВТОРІВ

В кінцевих місяцях минулого року і в біжучому році появилася три дуже важливі видання крайових авторів, які глибоко віддзеркалюють становище українського народу під сучасну пору і дають прогнози майбутнього розвитку подій, особливо визвольної боротьби. Є це найбільш зрілі документи, які колинебудь дісталися на Захід. Їхню політичну вартість найкраще збагнули московські імперіялісти всіх мастей, які підняли крик на весь /дослівно/ світ, що це, мовляв, неможливо, щоб такі документи могли бути написані в Україні і що це напевно фальсифікати. Заболіло їх дуже, що сказано врешті правду про москалів, особливо в праці "Грані культури". Тому кожний наш член, симпатик і прихильник повинні не тільки придбати ці цінні видання, але й їх основно простудіювати, тоді напевно набагато легше буде нам протиставитись ворожій пропаганді і підривній акції. Цими виданнями є такі:

- "Грані культури" Степана Говерлі, видання УВС, Лондон. Ціна 6ф.
- "Терновий вінець України" Олеся Бердника, видання УВС. Ціна 7ф.
- "Невольничі плачі" Зіновія Красівського, видання "Культура і мистецтво", Бельгія /це фактично видання ОУН/. Ціна 5ф.

Всі повищі книжки можна набути в УВС, Книгарні СУБ, або в місцевих кольпортерів чи фінансових референтів.

=====

НОВЕ АНГЛОМОВНЕ ВИДАННЯ ПРО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

Заходами Української Центральної Інформаційної Служби в Лондоні, вийшла друком цінна збірка документів і матеріалів про Блаженнішого Патріярха Йосифа, перекладених на англійську мову. До збірки входять: короткий життєпис Патріярха Йосифа, його Завіщання, Прощальні промови Папи Івана Павла II, о. Веренфріда ван Стратена, Голови Ярослава Стецька, Заява Львівського Крилосу, кондоленційні листи през. Регана, прем'єра Малруні, а теж посмертні згадки у чужій пресі.

Збірка цих документів є потрібна кожному в найїй праці на зовнішньому відтинку, особливо тепер, напередодні ювілею 1000-ліття хрещення України, коли нам прийдеться обороняти цю поцію перед зазіханнями Москви. А для молодшого покоління, яке не вповні володіє українською мовою, є це прикрасний матеріял для простудіювання і запізнання з великими ідеями і плянами Блаженнішого Патріярха Мосифа.

Збірку можна набути в канцелярії ТП, Книгарні СУБ, а теж у Відділах СУБ. Ціна 2 ѳунти.

=====

ТАБІР ФІЗИЧНОЇ ЗАПРАВИ

З рамені Військового Сектора, Стрілецького клубу "Січ" організується черговий триденний табір військовознавства на "Тарасівці" для нашої молоді. Табір відбудеться в днях 4-6 травня 1985 р. Треба докласти старань, щоб найбільше нашої молоді скористали з цього і подібних таборів, які дають не лише фізичну заправу, але й додаткове знання з військової ділянки. Кожна наша станиця повинна подбати, щоб бодай кілька молодих людей зголосилося на цей табір.

Під час табору, в неділю, 5 травня, відбудуться теж Загалні Збори Стрілецького клубу "Січ". Всі учасники табору повинні теж стати членами клубу "Січ" і взяти участь у Зборах. Також потрібно поширити членство Клубу "Січ" серед нашої молоді, особливо серед молодого членства і юнацтва.

=====

ЗБІРКА НА ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД ОУН

Саме під цю пору в терені проходить збірка на Визвольний Фонд ОУН, що її переводить організаційна сітка. На іншому місці цього Бюлетеня, у статті про кадрові справи, є подані цінні вказівки про це, як підготовляти і перевести таку збірку, щоб досягнути якнайкращі успіхи, зарівно матеріяльного характеру, як і морального. Відвідуючи якнайбільше число наших людей, ми рівночасно пригадуємо їм про наші національні справи, про які дехто міг вже й забути, про нашу Організацію і її дію, а при цьому і про їхні персональні справи. Тим способом держимо контакт з великою частиною нашої спільноти, яка в свою чергу нас піддержує і морально і матеріяльно. Як уже згадувалося у відповідних інструкціях в справі збірки, треба звернути особливу увагу на це, щоб для її переведення заангажувати якнайбільше молодих членів і юнацтво. Очевидно, що перед тим треба з ними відбути сходини, на яких дати всі потрібні вказівки і вияснення.

Треба нам також пам'ятати, що від матеріяльного висліду збірки буде залежати наша спроможність виконати всі ці завдання, які стоять перед нашою Організацією у світовому засягу.

=====

З М І С Т

СТ.

ВЕЛИКОДНЕ ПОБАЖАННЯ ТП ВБ	1
ВЕЛИКОДЕНЬ В УКРАЇНІ /Великоднє привітання в Україні/.....	2
КЕРІВНА РОЛЯ ОУН	3
КАДРИ ОУН - ПЕРЕДУМОВА УСПІХУ В ЗМАГАННЯХ	4
ДО СТАНОВИЩА І ЗАВДАНЬ НА КРАЙОВИМУ ВІДТИНКУ	7
ЗМІНА НА ІМПЕРСЬКОМУ ПРЕСТОЛІ	10
ДО ОБСТАВИН НА ПОЛІ ПОМІСНОСТІ І ПАТРІЯРХАТУ	11
СКВУ НА ВАЖКОМУ ЗАКРУТІ	13
ВІДЗНАЧЕННЯ 35-ИХ РОКОВИН СМЕРТИ ГЕН.РОМАНА ШУХЕВИЧА	15
НОВІ ДОКУМЕНТИ З УКРАЇНИ	15
НОВІ ВИДАННЯ КРАЙОВИХ АВТОРІВ	16
НОВЕ АНГЛОМОВНЕ ВИДАННЯ ПРО ПАТРІЯРХА МОСИФА	16
ТАБІР ФІЗИЧНОЇ ЗАПРАВИ	17
ЗБІРКА НА ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД ОУН	17

ooooOoooo